

Casa mea de sticlă, de Rodica Gabriela CHIRA

Când ești supărat sau când te gândești la lucruri mai puțin frumoase, spunea starețul Tadei de la Vitovnița, cântă ! Cu Estas Tonne chiar așa se întâmplă. Prin tonalitățile blânde, apoi vijelioase, într-o interpretare cu totul aparte în care combină muzica latino cu cea gipsy cum spun specialiștii, dar și cu rezonanțe orientale evidente, o combinație inedită care te poate agasa ori te poate captiva, prin care, ascultând-o, te poți desprinde de lume dar nu și de tine, virtuozul izbutește nu doar să te invite, ci și să te însoțească într-o călătorie interioară. La început mă simțeam în tropotul cailor, colindând spații largi, într-o libertate neîngrădită. Ildiko a spus la un moment dat că ea ar numi spectacolul Zbor printre stele. Eu tot cai vedeam și acolo. Cai albi, imaculați, străbătând nori vâțuiți, plutind, o inedită senzație de libertate.

La un moment dat, o greutate mi s-a așezat în coșul pieptului. Mă apăsa. Mi l-am acoperit cu palma, așteptând să treacă, Și am tot așteptat, căci urme se mai simțeau și a doua zi când, desculță, așezată pe iarbă, în șanțurile Cetății, am continuat exercițiile interioare. Un cadru puțin diferit față de cel al pragului Catedralei catolice, cu toate că și aici privirea fie se oprea în zid, fie zbura spre cer printre nori, stele sau copaci, urmărind vobotele fluturilor ori ale păsărilor. Încetișor, te confunzi cu sunetele și ritmul susținut, intri în ele, gândurile dispar, experimentezi starea de prezență. Nu aplauzi pentru că, la sfârșit, în zumzetul electronic cu rezonanțe orientale, Estas Tonne privește în jur, zâmbeste, își trece palmele peste obraji, se ridică, așează chitara pe scaun, atinge pământul cu picioarele în semn de mulțumire și lipește arătătorul de buze apoi mulțumește pământului, aerului, florilor, copacilor, păsărilor, pentru ziua aceasta, pentru puțința de a fi cântat în acest loc, ne roagă să nu aplaudăm, sau, dacă aplaudăm, să ne adresăm Naturii, Vieții. În liniștea în care ne-am îndepărtat, auzeam sfârșitul concertului din seara precedentă: chitaristul a imitat, fluierând, cântecul păsărilor. La un moment dat s-a oprit, am tăcut cu toții și... de sus, câteva păsări au răspuns.

Greutatea din piept a dispărut după ce, în seara următoare, într-o lungă conversație telefonică, prin bogăția acumulată, cuvintele și tonul cu care le-am rostit au liniștit un suflet tare frământat. Locul ei a fost luat de o stare de bine, de pace, de seninătate. Viața e făcută din sunete și liniște, spune cântărețul. Viața înseamnă culoare, va spune pictorul. Cuvintele sunt culoare, spune Mio. Totul este energie, adaugă starețul Tadei, energie mai mult sau mai puțin luminoasă, în funcție de gândurile noastre.

Chira, R.G. (2018). *Casa mea de sticlă*. Iași : Ars Longa